

Arrest

nr. 164 690 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2015 waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 december 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Nederlandse echtgenoot.

1.2. Verzoekster werd op 9 juli 2013 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 6 november 2014 werd de echtgenoot van verzoekster ambtelijk afgeschreven naar het buitenland.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verzond op 21 november 2014 een schrijven naar verzoekster met het oog op een socio-economisch onderzoek ex artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 25 augustus 2015 een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster werd hiervan op 29 september 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 40ter, 41 ter, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies of 47/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49, 54, 57, gelezen in combinatie met artikel 68 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: P.(...)

Voorna(a)m(en): P.(...)

Nationaliteit: Iran

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer In het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene beweerde het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 17/12/2012 in functie van haar echtgenoot M.(...) K.(...). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat haar echtgenoot, nl M.(...) K.(...) (rr.(...)) sedert 6/11/2014 van ambtswege is afgevoerd/het land heeft verlaten. Vandaar dat overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, 2° een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtsgeldig een einde te kunnen stellen aan het verblijfsrecht van betrokkene moet overeenkomstig art. 42^{quater}, §2 van de wet van 15.12.1980 rekening gehouden worden met de gezinssituatie van betrokkene alsook overeenkomstig art. 42^{quater}, §1 met eventuele humanitaire elementen. Op 21/11/2014 werd betrokkene verzocht daarover informatie te verschaffen. Daarop legde betrokkene volgende stavingsdocumenten voor:

- *Attest van inburgering d.d. 08/10/2013*
- *Deelcertificaten modules Nederlands NT2 Threshold 1 dd 10/11/2014*
- *Deelcertificaat modules Nederlands NT2 Breakthrough dd 19/06/2013*
- *Rapport Nederlands tweede taal - richtgraad 2 dd. 10/11/2014*
- *Verklaring lidmaatschap mutualiteit De Voorzorg*
- *VDAB inschrijvingsbewijs dd. 28/11/2014*
- *Afspraak VDAB op 12/12/2014*
- *Curriculum Vitae*
- *Antwoord op spontane sollicitatie Gerkenburg*
- *Antwoord op spontane sollicitatie Vitas*
- *Antwoord op spontane sollicitatie Bocholt*
- *Allerlei vacatures via VDAB: huishoudhulp, kamermeisje, afwasser, inpakmedewerker; magazijnmedewerker; medewerker proportionering, productiemedewerker, schoonmaak.*

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het verblijfsrecht heeft betrokkene eigenlijk niets dienstig overgemaakt. Uit geen van de documenten blijkt immers dat de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van oorsprong, de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. Betrokkene is nog voldoende jong om terug te reizen en een nieuw leven te starten, de duur van verblijf in België is nog niet zo lang waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene deelde niets mee betreffende haar medische toestand, waardoor wordt aangenomen dat er op dat vlak geen bezwaren zijn.

Voor zover de documenten betreffende de inburgering werden voorgelegd in dit kader kan alleen maar worden opgemerkt dat een inburgeringscursus voor iemand die gezinshereniging heeft aangevraagd/bekomen verplicht is door de Vlaamse gemeenschap en dus niet van een uitzonderlijke integratie getuigt.

Wat betreft haar sociale en culturele integratie werden de bewijzen overgemaakt waaruit blijkt dat betrokkene Nederlands heeft geleerd en werkzoekende is. Op zich zijn dit uiteraard twee positieve elementen, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze elementen als blijken van uitzonderlijke integratie getuigen, eerder van een gebruikelijk parcours. Ook wel omdat het leren van het Nederlands deel uitmaakt van de verplichte inburgering van een niet-EU burger in Vlaanderen. Over betrokkene's banden met het land van oorsprong of het gebrek daaraan heeft betrokkene zelf niets spontaan voorgelegd. Gezien betrokkene kennelijk jarenlang in het land van oorsprong heeft gewoond en slechts zeer kort in België, is het redelijk aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15,12.1980; legaal verblijf in België is verstreken”.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

3.2. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.3. Uit informatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld, blijkt dat verzoekster op 10 december 2015 een asielaanvraag heeft ingediend waarna zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Bijgevolg rust er op verzoekster thans geen verplichting om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting wordt de aanwezige raadsvrouw geconfronteerd met deze informatie en wordt zij gevraagd de actualiteit van haar belang toe te lichten bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat. De aanwezige raadsvrouw bevestigt dat het bevel actueel niet ten uitvoer kan worden gelegd, maar meent dat het omwille van de duidelijkheid uit het rechtsverkeer moet worden gehaald. De Raad ziet niet in waarom een vernietiging van het bevel zich zou opdringen. De raadsvrouw van de verwerende partij benadrukt dat het bevel terecht werd genomen en dat de ondertussen tussengekomen asielaanvraag hieraan geen afbreuk doet.

3.4. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien verzoekster thans over een attest van immatriculatie beschikt in het kader van een hangende asielprocedure. Verzoekster geeft thans geen blijf van het rechtens vereiste actueel belang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“II.1.1. Verzoekende partij is van mening dat de thans bestreden beslissing met het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Ook schendt de thans bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

II.1.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

II.1.3. De term hoorplicht wordt traditioneel omschreven als het beginsel van behoorlijk bestuur dat – bij afwezigheid van formele wetgeving ter zake – impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van die aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen.

Meer in het bijzonder, t.t.z. in het kader van het beëindigen van het verblijf, dient het volgende opgemerkt te worden nopens de hoorplicht die in casu op verwerende partij rust:

II.1.4. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.1.5. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de thans bestreden beslissing, die haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

Verwerende partij stelt dat de documenten die verzoekende partij heeft neergelegd eerder getuigen van een gebruikelijk parcours (Nederlandse les, inburgeringscursus en bewijzen als werkzoekende), dan van een uitzonderlijke integratie.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook af wat verwerende partij wel in aanmerking zou nemen als blijk van uitzonderlijke integratie?

Thans kan verzoekende partij bovendien een contract van onbepaalde duur neerleggen als huishoudhulp bij Puur (Cfr. Stuk 3). Daarnaast werkt zij tevens als zelfstandig ondernemer in bijberoep voor het verdelen van reclamefolders (Cf. Stuk 4). Ze is ook officieel ingeschreven bij de Acerta, sociale kas.

Het spreekt voor zich dat verzoekende partij zich in deze korte periode in België enorm heeft geïntegreerd. Deze elementen van haar economische situatie, haar sociale- en culturele integratie zijn dus op zijn minst indrukwekkend te noemen en geenszins te categoriseren als een gebruikelijk parcours.

II.1.6. Maar er is meer.

Verzoekende partij voelt zich zo vertrouwd met de Belgische waarden en normen, dat zij zich heeft laten bekeren tot het christendom.

Verwerende partij stelt het volgende omtrent een terugkeer naar Iran in de thans bestreden beslissing: 'Over betrokkenes banden met het land van oorsprong of het gebrek daaraan heeft betrokkene zelf niets spontaan voorgelegd. Gezien betrokkene kennelijk jarenlang in het land van oorsprong heeft gewoond en slechts zeer kort in België, is het redelijk aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn.'

Aangezien verzoekende partij een Iraans staatsburger is, werpt een bekering tot een andere religie, in casu het christendom, wel degelijk een heel ander beeld op de mate van binding met haar herkomstland, aangezien een 'afvallige' de doodstraf kan worden opgelegd in Iran (zij was voorheen moslims).

Het spreekt voor zich dat verzoekende partij als christen niet zonder meer kan terugkeren naar haar land van herkomst. Bovendien is verzoekende partij een praktiserende christen en komt zij geregeld samen met andere christen.

Verwerende partij zal verzoekende partij waarschijnlijk verwijten dit element niet spontaan te hebben overgemaakt, maar het veranderen van religie is niet iets dat men kan aantonen in een document, maar is eerder een levensinstelling en een manier van handelen/denken.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar een vrij recent arrest van de Raad van State nr. 230 257 van 19 februari 2015.

« Het recht om gehoord te worden heeft tot doel ervoor te zorgen dat de verwerende partij alle informatie heeft die nodig is om een bewuste beslissing te maken. Het is aan de verwerende partij om de vreemdeling uit te nodigen om gehoord te worden over de redenen die het onmogelijk zouden maken om een einde te stellen aan zijn verblijf, in het bijzonder wanneer deze beëindiging kadert in het licht van de in artikel 42quater, §1, derde alinea van de Vreemdelingenwet. Enkel een dergelijke uitnodiging biedt een effectieve en zinvolle mogelijkheid aan de vreemdeling om zijn standpunt kenbaar te maken. Het feit dat de vreemdeling de kans had om spontaan zijn argumenten aan de verweerder over te maken, volstaat niet om te voldoen aan het recht om gehoord te worden. »

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden, aangezien verwerende partij bij de naleving van de hoorplicht tot een andere beslissing zou gekomen zijn.

Het is dan ook aan verwerende partij om verzoekende partij uit te nodigen tot een gehoor en niet aan verzoekende partij om dit 'spontaan' aan te brengen.

Indien verwerende partij verzoekende partij had gehoord had, dan had zij geweten dat verzoekende partij zich tot het christendom heeft bekeerd en geen luiard is aangezien zij thans een contract heeft van onbepaalde duur en nog een bijberoep uitoefent (cfr. Stuk 3 en 4).

Verzoekende partij wenst dan ook nog te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. 138 017 van uw Raad dd. 6 februari 2015.

Waar verwerende partij meent dat verzoekende partij zonder probleem kan terugkeren naar Iran, daar heeft verzoekende partij thans aangetoond dat haar banden met België (werk, bijberoep en religie) in een zeer korte tijd, zich in een zeer vergevorderd stadium bevinden, en wel degelijk getuigen van een uitzonderlijke integratie.

Verzoekende partij is zich meer bewust van de joods-christelijke wortels van onze Westerse cultuur, dan vele Belgen die hier geboren zijn, evenals het belang om in alle vrijheid z'n religie te kunnen kiezen.

Dit is iets wat in Iran immers onbestaande is.

Verwerende partij is dan ook onzorgvuldig te werk gegaan.

III.1.7. Zeker bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dient het bestuur immers te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

II.1.8. Verzoekende partij meent dan ook dat zij nog steeds recht heeft op verblijf, daar zij ten eerste als werknemer kan aantonen dat zij niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel en daarenboven onmogelijk zonder meer als christen kan terugkeren naar Iran. In Iran staat immers de doodstraf op 'het afvallen' van de islam.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat artikel 42quater, laatste lid, van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het hoorplicht worden in de thans bestreden beslissing."

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.3. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.4. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het door verzoekster geschonden geachte artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)"

4.5. Blijkens de gegevens van het administratief werd de echtgenoot van verzoekster sedert 6 november 2014 van ambtswege afgevoerd naar het buitenland. Verzoekster betwist geenszins dat haar echtgenoot niet langer op het grondgebied van het Rijk verblijft. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig toepassing maken van de mogelijkheid om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

4.6. Artikel 41 van het Handvest betreft het recht op behoorlijk bestuur. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

(...)"

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
(...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Verzoekster kan uit deze bepaling bijgevolg geen recht puren om in het kader van zijn verzoek tot herinschrijving gehoord te worden (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof heeft in de voornoemde arresten wel gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt volgens het Hof dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

4.7. Verzoekster stelt in wezen dat het nemen van de bestreden beslissing diende te worden voorafgegaan door een gehoor. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 21 november 2014 aan verzoekster een schrijven richtte met volgend verzoek:

“In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, §1, alinea 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats. U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven.”

Uit voormeld schrijven blijkt dat verzoekster wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de beslissing om een einde te stellen aan het recht op verblijf en zelfs uitdrukkelijk werd uitgenodigd *“om alle documenten over te maken die nuttig kunnen zijn”* voor haar dossier over te maken. Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat zij niet zou zijn gehoord.

4.8. Verzoekster is het oneens met de beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris over haar integratie-inspanningen. Zij beweert dat zij een indrukwekkend parcours heeft afgelegd, maar zij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de beperkte verblijfsduur, het gebrek aan elementen betreffende medische problemen of culturele bindingen, te besluiten dat de neergelegde inburgeringsattesten en activiteiten op de arbeidsmarkt, die inderdaad kaderen in een klassiek inburgeringstraject, niet van een uitzonderlijke integratie getuigen. De stukken die verzoekster thans als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4, arbeids- en aannemingsovereenkomst), dateren van na het nemen van

de bestreden beslissing en werden niet voorgelegd aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Verzoekster kan deze dan ook niet aanwenden om diens standpunt aan het wankelen te brengen. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

4.9. Waar verzoekster het element van haar beweerde bekering tot het christendom aanvoert, kan zij het bestuur geen onzorgvuldigheid verwijten doordat met dit element geen rekening werd gehouden. Haar bekering en het gebrek aan godsdienstvrijheid in Iran werden door verzoekster nooit aangebracht naar aanleiding van de hierboven geciteerde uitnodiging om stukken over te maken. Verzoekster maakte enkel stukken over die te maken hadden met haar inburgerings- en taalcursussen en haar sollicitatie-inspanningen. Niets garandeert echter dat verzoekster haar bekering wel als element zou hebben aangebracht indien het bestuur een andere methodiek, met name een klassiek gehoor, zou hebben gehanteerd om te voldoen aan de vereisten van de hoorplicht. De gemachtigde van de staatssecretaris kon immers op geen enkele manier vermoeden dat verzoekster zich tot het christendom zou hebben bekeerd. Het kan bijgevolg niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris worden verweten dat verzoekster dit element niet spontaan heeft aangebracht.

4.10. Zoals hierboven werd toegelicht kon de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de beslissing geen rekening houden met de factoren die verzoekster thans aanbrengt, met name het feit dat zij als werknemster niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel en dat zij als christen in Iran de doodstraf zou riskeren.

4.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 41 van het Handvest of van het erin vervatte beginsel van de hoorplicht, noch van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN